

tia MOSIS, * qua molestias omnes ex rerum administratione in gente Israëlitica *Num. XII.2.
sibi oblatas, deuorabat. Nec imperantium tantum, sed aulicorum quoque prae-
cipua haec est virtus. Quod ille innuebat, qui interrogatus, qua demum ratione
in aula consenuisset? respondit: *inurias accipiendo, & gratias agendo.* Sed de-
monstratum hoc iam aliis ** est copiose, vt plura addere, necesse non sit. ** vid. Auctor

§. VIII. Quae de officiis erga alios praecepit, vnico nunc complectemur fasce: *aulici Incul-*
μη κακολογείν, inquit, *τῶς πλησίον, εἰ δὲ μὴ, ἀκῶσεσθαι ἐφ' οἷς* *patri in lin-*
λυπήσεσθαι: *proximo non maledicendum, aliqui audituros, quae dolores affe-* *guam Lati-*
rant. Itemque: *μη ἀπειλῆν μηδενί, γυναικῶδες γὰρ*: *nemini intentan-* *nam versut ab*
das minas: *esse enim muliebres. γῆρας τιμᾶν*: *senectutem honorandam.* Atque *Abrahamo*
hoc quidem, quod ultimo loco posuimus, gentium omnium comprobatum est *Marconeto*
moribus, videturque cum ceteris naturae legibus pari ambulare passu. Enimvero, *Part. I. Cap.*
licet natura omnes sint aequales, ratio tamen dicitur, vt illis, qui aliis sunt prae- *XXXVII.*
stantiores, prout ceterorum statuum, quibus naturalis ista aequalitas temperatur,
ac circumscribitur, ratio permittit, reuerentiam exhibeamus, nostramque er-
ga illos demonstremus venerationem. Series autem cum ob multiplicem expe-
rientiam & rerum usum, indeque enatam sapientiam, iunenibus sapientiores cen-
seantur, patet quod ab iis hanc venerationem iure quodam exigant. Errant autem
turpiter, primo, si tum quoque eam sibi debere putant, cum nulla re, quam canitie
insignes, ipsis iunenibus quoque imprudentiores sunt: deinde cum loco veneratio-
nis, obsequium exigunt, aut quoties de veritatis inquisitione agitur, ad errores de-
fendendos pro rationum momentis, suam auctoritatem, suamque senectutem
opponunt.

§. IX. Nec erga viuos tantum, sed erga mortuos quoque certa obseruanda
sunt officia. *Τὸν τεθνηκότα*, inquit, *CHILO, μη κακολογείν*: *mortuo non* * *in Solon*
maledicendum. Fuit & hac de re lex SOLONIS, quam laudat PLVTARCHVS: * *p. 82.*
ἐπαινέται δὲ ἑξ ὧν νόμος ἔτεθνηκότα κακῶς ἀγορεύ-
ειν. Καὶ γὰρ ὅσιον τῶς μεθ' ἐστῶτας, ἱερῆς νομίζειν, καὶ δίκαιον ἀπέχεσθαι
τῶ ἐχθρῶ ὑπαρχόντων, καὶ πολιτικῶν ἀφαιρῆναι τὸ ἐχθρὰς τὸ αἰετῶν. *Commen-*
datur utem lex Solonis, quae maledicti & vetat in defunctos congerere. Est enim pium
putare eos, qui decesserunt sanctos: abstinere ab iis, qui non adsunt, iustum: & ciui-
le, odii tollere aeternitatem. Tres adfert causas PLVTARCHVS, quae suadeant,
quin jubeant mortuos nullis laceßere maledictis. Quae licet omnino pro-
bent id, cujus gratia afferuntur, solent tamen singulis subinde certi errores ad-
mixti esse, a quibus vir prudens sedulo sibi cauet. Pium est putare sanctos vel
beatos, qui decesserunt: ast si impuri atque profani fuerint per omnem vitam,
eos beatos praedicare, si non impium, certe ineptum est. Eo tamen hanc senten-
tiam a vulgo trahi videas, vt magno scelere se obstringere putent, qui non sine
discrimine quosvis defunctos pro beatis reputare velint. Deinde iustum quoque
est abstinere ab iis, qui non adsunt: sed magis iustum, nec praesentes laedere.
Putant plerique magnanimitatis hoc esse documentum certissimum, illis nocere
nolle, qui nobis nocere nequeunt. Nec id plane diffiteor. Ast latet hic quae-
dam ambitio: cum ideo saltem parum decorum existiment, eos, qui se defende-
re nequeunt, laedere, quod hoc parum sit honorificum. Haud obscure id intel-
ligitur, si quae alii in medium afferunt, vt probent, mortuis non esse maledi-
cen